

Marno János

CSENDELET

(vihar után)

Egy családi vihar, dörgésekkel,
villámlásokkal, csapadék nélkül,
a múlt század deréktáján, vagy annál
kicsivel föntebb. A szereplők még
ott válnak kámforrá, azon nyomban,
beleértve azt is, aki a viharról
szólal éppen. A szája jár csupán
a képen, a fogai ápoltak és
épek, a vihar egyet sem tépett még
ki közülük, egy szörnyű csavarással,
a többi hangképző szerve azonban
szerteillant a családdal. Ajkai
vannak csak meg, meg a nyelve, mely malom-
lapátként örvénylik a tudattérben.

SZEPTEMBER VÉGÉN

Ülünk a lefegyverző napsütésben,
párolgunk, kopárodunk, halljuk, hogy
a fejtől búzlik a hal, a halat
magát azonban nem halljuk, elhalad
mellőttünk némán, az árnyék nyirkában,
egybeolvadva az iszap ezüstös
villódzásával. Az iszap a napon
megrepedezett, morajlás támad,
és elhal hamar, az úttest felől,
mely a falumból jön és a faludba
vezet; fejed az ölemben éppen,
mikor a tünetek egyszerre újra
jelentkeztek. Sütött a szeptember
végi, délutáni nap, a tó vize
borzongatóan hideg, a színe
sokára viszont ismét tükörsima.
Aggódva nézem, csakugyan alszol-e.
Fuldokoltam, a fejem majd' széthasadt
a feszült figyelemben. Fejben dől el
minden, ezt hallom húsz-huszonöt éve
az utcán, a buszon, villamoson,
orvosi rendelőkben, és olvasom
is nem egy lapban, könyvben vagy inter-
netes felületen, ezért aztán nem
sokat sírnék utána, ha egyszercsak
el találnám veszíteni a fejem.
Jelenetet rendeznék, önfeledten,
magamból kikelve, kékesfekete
körmökkel az oxigénhiánytól.
Vénámból tinta folyna vér helyett,
nézném, hogy hízik a betűm a csönddel –
reszketve térnél magadhoz ölemben,
s szólnál felülve: Beesteledett?